

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.967 van 23 maart 2013
in de zaak A. 208.287/VII-38.774.**

In zake : de VZW MILIEUFRONT OMER WATTEZ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gwijde Vermeire
kantoor houdend te 9000 Gent
Voskenslaan 301
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Filip Vincke
kantoor houdend te 8580 Avelgem
Kasteelstraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 maart 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van het afdelingshoofd van de afdeling Beleid van het Agentschap voor Natuur en Bos van 20 februari 2013 waarbij aan het Vijfde Regionaal Centrum voor Infrastructuur (Defensie) vergunning wordt verleend voor het vernielen van voortplantingsplaatsen van specimens van vleermuis (Sp. Chiroptera) door het kappen van bomen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 maart 2013.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gwijde Vermeire, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Filip Vincke, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het Soortenbesluit van 15 mei 2009 verbiedt bepaalde handelingen ten aanzien van specimen van beschermde diersoorten. Zo is het onder meer verboden hun voortplantingsplaatsen opzettelijk te vernielen, te beschadigen of weg te nemen.

Het Agentschap voor Natuur en Bos kan onder bepaalde voorwaarden, op basis van een aanvraag, specifieke handelingen toestaan die afwijken van de verbodsbepalingen van het Soortenbesluit. Dergelijke afwijking kan verleend worden “in het belang van de volksgezondheid of de openbare veiligheid” (artikel 20, § 1, 1°, van het Soortenbesluit).

Ook luidens artikel 56 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu kan de Vlaamse regering of

haar gemachtigde afwijken van de verbodsbepalingen van dit decreet of zijn uitvoeringsbepalingen, onder meer “ten behoeve van de volksgezondheid of de openbare veiligheid”.

3.2. Op 17 december 2012 dient het Vijfde Regionaal Centrum voor Infrastructuur van Defensie een vergunningsaanvraag in om, door het rooien van beuken aan de Molenstraat 69 te Gavere, voortplantingsplaatsen van de vleermuis te vernielen.

3.3. Met de thans bestreden beslissing van 20 februari 2013 verleent het afdelingshoofd van de afdeling Beleid van het Agentschap voor Natuur en Bos de gevraagde vergunning. Blijkens de motivering van die beslissing wordt de afwijking verleend omdat de beukendreef om veiligheidsredenen dient gerooid te worden aangezien de bomen ernstig aangetast zijn door schimmels en zwammen, er bewoning en passage is in de valcirkel van de bomen, er geen andere bevredigende oplossing bestaat en het verlenen van de gevraagde afwijking geen afbreuk doet aan de gunstige staat van instandhouding van de soort in kwestie op lokaal of op Vlaams niveau.

Artikel 4 van de bestreden beslissing bepaalt dat de vergunning geldig is van 15 maart 2013 tot en met 31 maart 2013.

3.4. Reeds op 27 juli 2012 heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gavere een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het rooien van de beuken en de heraanplanting van de percelen in kwestie. De verzoekende partij verklaart dat zij pas begin maart 2013 een afschrift heeft verkregen van de verleende stedenbouwkundige vergunning alsmede van het attest van aanplakking en dat zij vervolgens bij de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen bestuurlijk beroep heeft ingesteld. Met een besluit van 21 maart 2013 heeft de deputatie dat beroep als niet-ontvankelijk afgewezen.

IV. Ontvankelijkheid

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering.

5. Er bestaat vooralsnog geen noodzaak om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over deze exceptie dringt zich immers slechts op indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn, hetgeen, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

6. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de verzoekende partij

7. De verzoekende partij zet uiteen dat zij na de kennisname van de bestreden beslissing “begin maart 2013” in eerste instantie had besloten om enkel een annulatieberoep tegen die beslissing in te stellen omdat door de schorsende werking van het administratief beroep tegen de verleende stedenbouwkundige vergunning er op dat ogenblik geen sprake was van een situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid, dat gelet op de gangbare praktijk het weinig waarschijnlijk was dat de deputatie over bedoeld beroep uitspraak zou doen vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van de thans bestreden vergunning, dat

echter door de verwerping op 21 maart 2013 van het beroep tegen de stedenbouwkundige vergunning het thans bestreden besluit “vanaf heden in werking (treedt) en (...) er aldus wel de noodzaak (bestaat) om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen i.p.v. enkel en alleen de vernietiging van dat besluit” en dat de wetgever er niet in heeft voorzien dat bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd van het besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 21 maart 2013 over de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag.

Beoordeling

8. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen aanvaard worden indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen omdat het nadeel door het verloop van de tijd onherstelbaar zal zijn geworden én op voorwaarde dat de eisende partij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State. Diligent optreden is een vereiste die vervat is in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet vervuld zijn opdat de Raad van State een verzoekende partij toelaat tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

9. De verzoekende partij verklaart dat zij “begin maart 2013” kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift is zij er alleszins in geslaagd om op 9 maart 2013 bij de deputatie van de provincie

Oost-Vlaanderen beroep in te stellen tegen de stedenbouwkundige vergunning voor het rooien van de bomen die dienen als voortplantingsplaats van de beschermde vleermuis. Ten onrechte heeft de verzoekende partij er op gespeculeerd dat, gezien de gemiddelde duur van twee maanden die een beroepsprocedure bij de deputatie in beslag neemt, hetgeen zij ervaart als een “gangbare praktijk”, de beroepsbeslissing in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag te laat zou komen om daadwerkelijk uitvoering te geven aan de thans bestreden vergunning waarvan de geldigheidsduur verstrijkt op 31 maart 2013. De handelwijze van de verzoekende partij neemt echter niet weg dat zij reeds “begin maart” geconfronteerd was met een vergunning voor het vernielen van voortplantingsplaatsen van een beschermde soort, geldig van 15 maart 2013 tot en met 31 maart 2013, die op zeer korte termijn ten uitvoer zou kunnen worden gelegd van zodra de vereiste stedenbouwkundige vergunning definitief zou worden verleend. Gelet op het geschetste tijds kader had de verzoekende partij onmiddellijk de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid moeten aanwenden.

Om voormelde redenen houdt het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden beslissing “begin maart 2013” en het indienen van voorliggend verzoekschrift, de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid. De uitermate hoge graad van urgentie die thans aan de zaak wordt toegeschreven, valt immers niet te verzoenen met het gebrek aan alertheid dat de verzoekende partij initieel aan de dag heeft gelegd in afwachting van de uitspraak in beroep over de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag.

10. Zelfs indien de verzoekende partij zou bijgetreden worden waar zij stelt dat de thans bestreden beslissing “in werking treedt” ten gevolge van het besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 21 maart 2013, dan nog is er grond om onderhavige vordering af te wijzen. Zodanig rechtseffect zou immers enkel besloten liggen in het genoemde besluit van 21 maart 2013 waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen de door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gavere verleende stedenbouwkundige vergunning

als laattijdig wordt afgewezen. Het feit dat tegen het besluit van 21 maart 2013 geen schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid openstaat bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, doet daaraan geen afbreuk. De procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de Raad van State is immers niet ingesteld om het gebrek aan effectieve rechtsbescherming te ondervangen dat bij een administratief rechtscollege met specifieke bevoegdheden, zou bestaan. In dit verband is het nuttig er aan te herinneren dat de Raad van State reeds in zijn arrest nr. 197.645 van 6 november 2009 heeft overwogen dat het feit dat de decreetgever een regeling heeft uitgewerkt die tot een verminderde rechtsbescherming aanleiding zou geven, geenszins impliceert dat de Raad van State zich één van de bevoegdheden zou mogen toeëigenen die hem precies werden ontnomen door de decreetgever, die de overheveling van die bevoegdheden noodzakelijk heeft geacht om zijn beleidsdoelstellingen op het vlak van de ruimtelijke ordening te kunnen realiseren.

11. Er is dan ook niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Peter Sourbron